

Er det ikke stor Uret mod den store Del af Befolkningen — da jo som bekendt vore Statsindtægter hovedsagelig hvile paa den indirekte Beskatning — at man fremdeles gaar videre og videre i Udgifter til vort Forsvarsvæsen, byggede paa de samme Skatteobjekter som før. Ja, man anser det endog for rigtig at vedligeholde Krigstoldskatten, som giver 3,400,000 Kr. i Statskassen om Aaret, en Skat, som kun blev paalagt i 1864 som en ekstraordinær Skat under ekstraordinære Omstændigheder, og det var fuldstændig i sin Orden, men det er paa ingen Maade naturligt og i sin Orden, at vi i 1880 saa længe efter Krigens Ophør vedblive at beskatte Befolkningen gennem Loven om en Krigstoldskat med 3,400,000 Kr. Ogsaa her siger jeg, at det er høist uforsvarligt at behandle Stattebyerne saaledes. Det er dog vist, og det kan man ikke negte, at det er den besiddende Del af Befolkningen, der hovedsagelig har Noget, den skal have forsvaret, men det er en meget større Del, de Besiddelsesløse, som ere med til i en overordentlig Grad at bære Udgifterne. Hvis man overhovedet vilde gaa videre, havde det været rimeligt, resfærdigt og billigt, om man havde forelagt en Formues- og Indkomstskat samtidig med et Hærensreformforlag. Om Indskænkning i Udgifterne til Hær og Flaade har jeg nu hørt hver Gang, vi have haft disse Forslag fremme, og idag have vi hørt, jeg havde nær sagt ikke saa lidt Bindehuggeri mellem de forskellige Mindretal i saa Henseende. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds paastaar, at det Forslag, vi have liggende for her, vil medføre en Besparelse af 540,000 Kr., men det hørte vi bestride af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds, idet han sagde, at Besparelsen neppe vilde blive 150,000 Kr. Hvilken af de to Herrer der har Ret, veed jeg ikke, men saameget veed jeg, at det i mine Dine er Smaating, og at man burde gaa til en ganske anden Revision. Under alle Omstændigheder forekommer det mig, set fra det Standpunkt, hvorpaa jeg, og mine Meningsfæller staa, at det allerede vilde være en overordentlig stor Indrømmelse, naar vi ville gaa med til at give det, som man i 1867 opstillede, nemlig 10 Millioner Kroner, men det er der jo slet ikke Tale om, det vilde de ærede Herrer jo slet ikke gaa ind paa. — Det er den ene Side af Krigsmedaillen, jeg har fremstillet i den Belysning, hvori jeg ser den, nu skal jeg vende den om og se den lidt paa den anden Side. Hvorledes stiller man sig nu overfor det Folk, som man opfordrer til at bringe saa store pekuniære og personlige Offre som dem, der her er Tale om, efter at man paa alle mulige Maader haabe i og udenfor denne Sal har foreholdt dem hvitideligt den hellige Pligt det er at forsvare sit Fædreland. Jeg har allerede nævnt, hvorledes man finder det passende at paalægge den mindre

bemidlede, den ligefrem fattige Del af Befolkningen en forholdsvis — jeg siger en forholdsvis stor, meget for stor, altfor stor Deltagelse i Byrderne til Militærvæsenet, ikke at tale om den personlige Byrde, og det er jo en overordentlig stor Byrde, den falder ligesaa haardt paa den Mand, der ikke eier mere end sit Liv, som den falder paa Greven, der eier Lønder Guld, men det kan jo ikke være anderledes. Jeg nævner dette blot, fordi det er en overordentlig stor Byrde, men nu siger jeg: hvorledes stiller man sig overfor den Befolkning, til hvilken man stiller saa store Fordringer? Ja, mine Herrer! Her er en meget alvorlig Side af Sagen, som jeg vil fremhæve, den har bedrøvet mig, ligesiden jeg selv var Soldat, Nar efter andet, mere og mere, idet jeg ser, hvilke Videlser adskillige af mine Kammerater maa bære, uden at Staten lindrer dem med saa meget som en eneste Dre, jeg sigter til Invalidvæsenet. Det er den Maade, hvorpaa man behandler Danmarks Sømmen, efter at man først har begejstret dem i den unge Alder til at kæmpe for Fædrelandet; naar de saa ere gaaede i Rampen og ere komne hjem med forskellige Lemmer og nedbrudt Helbred, hvad saa? Er det ikke et sørgeligt Syn, der møder os, naar vi gaa ud ad Døren og se en Invalid humpe omkring med en Livetaske her i Kjøbenhavn for at fortjene de Dorer, som ere nødvendige til det nødtørftigste Brød? Jeg har en Kammerat, der har staaet ved min Side og kæmpet i forrige Krig, og som nu ligger hjemme og har maattet opgive at ernære sig selv, men maa tage Understøttelse af Kommunen. Han har flere Gange kaldt mig til sig, og jeg er vis paa, at han ligefrem er bitter i Sindet imod mig, fordi han ikke kan begribe, at jeg efter den Stilling, jeg indtager, at jeg, der er Lovgiver, ikke skulde være istand til at fremstille Sagen i den lovgivende Forsamling saaledes, at der kunde blive tilstaaet ham lidt Pension. Jeg behøver ikke at sige, at jeg skulde gjøre det, hvis det var muligt, jeg har sagt til ham: Kan Du staffe en Løgeattest, som viser, at Du har din Svagheb fra Krigens? Men det kan han ikke, af den simple Grund, at det er en vanskelig Sag. Imidlertid er der intet Menneffe, der har Kjendskab til hans Forhold, som tvivler om, hvorfra hans Onde stammer . . .

Formanden (R a b b e): Dette fører vist for vidt.

Rjær: Ja, jeg bærer mig for den ærede Formands Bemærkning, men det forekommer mig, at det, jeg omtalte, hører nøie sammen med vort hele Hærvæsen og den Lov, der nu foreligger til endelig Vedtagelse, og det er derpaa, jeg har bygget Fortrøstningen til, at jeg turde foresætte Bemærkninger af den Art. Det turde dog være, at det under den fremtidige Overveelse